

ligere efter den sidste Lærertilønslov, der sikkert i en Mængde Købstadkommuner har medført et ganske føleligt Skattepaalæg. Jeg mener derfor, at der er fuld Grund til at tage Hensyn til dette Krav fra Købstadforeningen om at foretage en Ændring i dette Forhold. Ogsaa Kravet om, at Staten skulde udrede hele Grundlønningen til Overlærerne, finder jeg fuldt ud forsvarligt og berettiget, idet Kommunerne jo ikke have nogen Indflydelse paa Ansættelse af disse Lærere. Navnlig under den forrige Kultusminister er der næsten aldrig taget Hensyn til Byernes Krav i saa Henseende, medmindre det har passet i Kultusministerens Kram, saa har han naturligvis taget Hensyn dertil, ellers ikke. I det hele taget maa jeg sige om den forrige Kultusministers Stilling overfor det kommunale Selvstyre, at den er højst mærkelig, navnlig maa den forekomme mærkelig, efter at man har set „de 27“s Program, om end ganske vist den foregaaende Kultusminister ikke staar i „de 27“s Lejr. „De 27“ have jo nemlig opstillet som et Punkt paa deres Program, at det kommunale Selvstyre yderligere skulde udvikles, men under den tidligere Kultusminister blev der saa godt som aldrig taget Hensyn til Kommunernes Krav, medmindre det, som sagt, passede Kultusministeren.

Jeg skal nævne et Eksempel herpaa. Vi ønskede i Silkeborg den Ændring i Læseplanen for Kommuneskolen, at Timeantallet for Religionsundervisningen ansattes til 2 Timer i alle Klasser. Det var kun 3 Klasser, hvor Undervisningen tidligere havde været 3 Timer, som berøres deraf, og Kravet stilledes enstemmigt fra Byraadet, Skolekommissionen og Lærerraadet. Sagen gik til Skoledirektionen, der, som bekendt, ikke er noget Udtryk for den almindelige Valgret. Der havde man den højst mærkelige Opfattelse, at det kunde der slet ikke være Tale om: naar de 3 Klasser tidligere havde haft 3 Timers Religionsundervisning, maatte de absolut vedblivende have 3 Timer. Men saa kom Byraadet og Skoleautoriteterne i Tanke om, at vi heldigvis havde en demokratisk Kultusminister, der holdt paa en Udvikling af det kommunale Selvstyre. Vi gik i god Tro til Kultusministeren og fremsatte vort Ønske om, at vort Krav, som det var formuleret, maatte blive opfyldt, og at man ikke burde tage Hensyn til Skoledirektionen. Men med det demokratiske hos Kultusministeren viste det sig i denne Sag at være

meget smaat bevendt, idet han holdt med Skoledirektionen mod Byraadet, hvilket var saa meget mere mærkeligt, som man i andre Kommuner, f. Eks. i Nakskov, havde faaet gennemført en Læseplan som den, vi ønskede gennemført her. Men der havde man rigtignok heller ikke mødt Modstand hos Skoledirektionen, og da de Sager ikke behøve at gaa længere, var Kultusministeren ikke bleven spurgt. Der havde man hos den privilegerede Valgrets Institution, Skoledirektionen, fundet det Medhold, man ikke kunne finde hos den saakaldte demokratiske Kultusminister. Jeg siger derfor, at have vi ikke naaet andet med det nye Ministerium, end at vi ere blevne befriede for den tidligere Kultusminister, er det saamænd Flytteomkostningerne værd. Det var paa høje Tid, at vi bleve fri for at have den Mand paa den Plads.

Om det tredje Spørgsmaal, som var fremme paa Købstadforeningernes Møde, skal jeg her oplæse følgende Vedtagelse: „Saafremt Kommunalbestyrelsen i et Regnskabsaar har ydet direkte Pengebidrag af Kommunens Hjælpekasse, er vedkommende Kommune berettiget til at kræve Halvdelen af saadanne Bidrag refunderet af Statskassen og den anden Halvdel repareret paa samtlige By- og Landkommuner i Forhold til den Indkomst- og Formueskat, der svares til Staten“. Det er et Spørgsmaal, som har den allerstørste Interesse. Som Forholdene ere nu, ville Hjælpekasserne neppe faa den Betydning, denne Institution rettelig burde have, thi det kan jo ikke nytte at ville skjule, at den Ordning, der findes i Øjeblikket, i høj Grad kommer til at gaa ud over Købstæderne, og hvis man derfor vil have, at Hjælpekasserne i videst muligt Omfang skulle træde i Stedet for det offentlige Fattigvæsen — og det ønsker ingen hellere og mere energisk end jeg og mit Parti —, er det overordentlig formaalstjenligt at faa en Ændring paa det Omraade. Thi det er jo ret forklarligt, at naar fattige, hjemmehørende i andre Kommuner, henvende sig til en Kommune og skulle have stedsevarende Understøttelse, krymper Kommunen sig ved at gaa med til den Ordning gennem Hjælpekassen, hvor man i heldigste Tilfælde kun kan faa $\frac{1}{3}$ refunderet af Staten, medens man, hvis de paagældende gik ind under det offentlige Fattigvæsen, vilde faa de $\frac{3}{4}$ refunderede af Forsørgelseskommunen. Jeg tror derfor, at hvis man virkelig vil gaa med til at give Hjælpekassernes Omraade